

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κ' ένταχόσα τζα,
δράσις και φιλοταγία.

Δέκατον κ' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γήν ιδρεύομεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .

Γιά τ ά ξ έ ν α ύ μ ω ς μ έ ρ η — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί σ τ ο χ έ ρ ι .

Έκτη του Σεπτεμβρίου,
άσπρο του Μερκουρίου.

Δόδεκα σ'ν όκτακόσα,
πόλεμος και κία τία.

Φασούλης και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκότος.

Φ.—Λένε, καίμενε Περικλή, πώς ένκς Κρουσοβίτης
και Μακεδών πολίτης
'στών Ράλλην τόν ποδοπουργόν παρέστησε με πόνον
τά πάθη τάπερίγραπτα της γης των Μακεδόνων.

Π.—Τί θέλεις νά μου πής μ' αυτό;

Φ.— Θέλει νά 'πώ, ψωρίτη,
πώς χθές προχθές άντάμαξα τόν δόλγο Κρουσοβίτη,
και τούπα: φίλε Μακεδών,
βλέπεις πώς τρέχει κρουνηδόν
εις τού Σταδίου την όδον
αίμα σφριγών και τίμιον περιφανών ήρώων,
έγγεγραμμένον 'στό κλεινόν των 'Αθηνών μητρώον;

Βλέπεις σακάκια, φίλε μου, καιπέλα πεταμένα
και ποδοπατημένα;
βλέπετε σεις οι χάνηδες, βλέπετε σεις οι χάνουνοι
τί πλήθος καβαλαρώνων 'στους δρόμους έπελαύνει;

Βλέπεις τού κράτους τούς στρατούς
νά τρέχουν μέσα 'στάς σπαγιάς,
κι άκούεις γύρω κοπετών
και σφαζόμενων οίωμάς;

Βλέπεις τó πλήθος έντρομον νά φεύγει προτροπάδην;
μά δέν κυττάς, άγαπητέ,

πλησίον τού Βασιτέ
μάχας έκ τού συστάδην;

Κύττα και τόν ποδόφυρον της ελευθέρας γης...
της φοδότης του σκαίνει
γεμάταις από σκίνη,
και φεύγει κατακίτρινος τόν τρώμον της σκαγής.

'Ακου τόν κύσμον, δυστυχή,
πώς φεύγον άλαλάζει,
κύττα κοτρώνα σάν βροχή
και βόλιζα σάν χαλάζι.

'Ακου τόν ήρνον της Ραμζ... Ραχλή τά τέκνα κλαίει...
άκου κι 'ό γέρο κότσυρας πώς μάς τó ξαναλέει.

Πρόσεγε, Κρουσοβίτη μου, 'στών 'Αθηνών την πόλι
νά μή σέ πάρη βόλι.

Πρόσεγε, κακομοίρη μου, νά μή γενής θυσία
στην αιματοχυσία.

Φυλάξου, μην έκπίθεσαι μες 'στάς διαδηλώσεις,
κι 'άν εκεί περά 'γλυτώσας εδω δέν θά 'γλυτώσας.
'Όσο 'μπορείς άπόφυγε της μάχης τόν βρασιμόν
μην τύχη κι 'έν όνόματ' των νόμων και θεσμών
'βρεθής ολόγυμνος 'Αδωνά μερα μεσημέρι
σε τούτο τó λήμερι.

Γιὰ κούττα τὴν Ἑλλάδα σου, τὴν λατρευτὴ μητέρα σου...
φωλάου, κωκοροζίζου, καὶ κρύφου κ' ἀμπαρώσου,
κ' ἂν βγαίνης καὶ καμμιὰ φορὰ νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου
καὶ μὲ τὰ δῶδ' τὰ χερά σου νὰ κινήσῃ τὸ σταυρὸ σου.

Καὶ φώναζε γουακλινῆς
μαζὶ μ' ἐμὰς τοὺς γηγενεῖς:

Σὺ, Κύριε, ποῦ μ' ἔσωσες ἀπὸ Βουλγάρων χερά,
σὺ σκέπε με κ' ἀπὸ Ρωμηῶν κομπουράκ καὶ μαχαίρας,
κ' ἀπὸ τῆς κάλπης τὸ μπουρὶ
καὶ τοὺς θεσμοὺς τοῦ Θεοδώρ.

Σὺ, Κύριε, βοήθησε κ' ἐμὲ τὸν Κρουσοβίτην,
τυχεῖον παροδίτην,
μὲς 'στους ἀφρούς τῆς ἐκλογῆς κ' ἐγὼ νὰ μὴ ἀφρίσω
κ' ἄρτιμελῆς στὸ Κρουσοβὸν μὲ ρούχα νὰ γυρίσω.

Κ' ἂν εἶναι νὰ θανατωθῶ, θὰ τόχω γιὰ χερά μου
νὰ μὲ σκοτώσῃ μάχηρα καὶ βόλι τὸν Βουλγάρων,
παρὰ τὰ φάσαν' ἀδελφῶν νὰ γύσω τὰντέρα κ' μου
μὲς 'στου Σταδίου τὴν ὁδὸν ὑπὸ σιακὴς λαβάρων.

Π.—Κ' ἐγὼ ποῦ λές, βρε Φισκούλ', πῆγ' στὸν Παρθενῶν κ'
μ' κῦτὸν τὸν Μακεδόνα,
καὶ τοῦπκα: σὺ ποῦ ζήτησες στὴν γῆν τὸν Παρθενῶν
κακτοφυγὴν καὶ βόλαχμον τὸν ἀνιάτων πόνοιον,
κῦτταζε ὄρατῃν καὶ ζῶν
καὶ ἔφαξες τοὺς δειωμοὺς,
ἄκου κ' ἐκείνῃ τὴν βοῆν
καὶ κινωμένον ὄρυγμα.

Μερκούραρος σοῦ λέν κῦτόι,
τόπκα φωνάζουν ἄλλοι,
ποῦ νὰ μὰζ' πῆ παπάς 'στ' κῦτὶ
καὶ διδάσκ' στὸ κεράλι.

'Ἄκου τί βρόντας ἀγρούς καὶ τί πακάνων ἦχοι!
σὲ μακαρίζω, φίλε μου, κ' εἶχες μεγάλη τύχη
νέληθες μὲς 'στὸ πτολιεθρον τῆς γῆς τῆς ἐλευθερίας
εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας,
νὰ κητλάδης τὶ θὰ πῆ λαὸς 'Ρωμηῶν βροβάτος
καὶ τί σημαίνει κράτος
μὲ Στέμμα, μὲ Κυβερνήσιον, μὲ νόμους, μ' ἐξουσίαις,
καὶ μὲ τιμῆς ἀσφαλείων, ζωῆς, περιουσίαις.

'Ἦσουν ἀλήθεια τυχεροὶ ἐδῶ νὰ τύχῃς τώρα,
ποῦ βγαίνει 'στὸ μπαλιόνι τῆς ἡ γαζῆς Θεοδώρ
κ' ὅλο τὸ λέει φανερά
καὶ μὰς τὸ ἐκναλέει,
κ' ἐμεῖς μὲ κάμικαι καὶ πυρὰ
τὸ λέμε λυσοσκέοι.

'Ἦσουν ἀλήθεια τυχεροὶ, κωμῆμε Κρουσοβίτην,
ποῦ σοῦκαλεῖ οἱ Βουλγάρου τὸ δόλο σου τὸ σπῆτι,
κ' ἐδῶ κατέφυγες θρηῶν μέσος σὲ τέτοιαις ὄραις,
νὰ ἄγ' καὶ σὺ τῆς ἐκλογῆς τῆς μάχης καὶ τῆς μπόρας,
νὰ φῆς καμμιὰ μαχαίρα,
νὰ φῆς καμμιὰ κομπουράκ,
ἢ καὶ καμμιὰ μαχοκουράκ,
νὰ κητλάδης λουθεριά.

'Ἦσουν ἀλήθεια τυχεροὶ, καὶ δοξάζε τὸν Κύριον,
ποῦ παθεῖς τέτοιαις ροδρακί
ἀπὸ Βουλγάρου συμφορακί,
καὶ τέτοιαις ὄραις ἔτυχες 'στὸ κράτος τὸ σωτήριον.

'Ὡς τόσας μὲς 'στὴ συμφορὰ
πάντα θὰ βρῆς καὶ τὴ χερά,
ποτὲ καλὸς μὴδὲν κακῶν οὐκ ἔστιν ἀμύγες,
πρὸ πάντων δὲ καὶ μάλιστα σὰν τύχῃς σ' ἐλογαῖς.

Φ.—Κυτταζέεις τοῦπκα, Περικλῆ, πιστόλια, λαζῶσις, εἶψη;
θεαρρεῖς πῶς ἐφθάσαν κ' ἐδῶ τῆς Βουλγαρίας τὰ στίφη,
κ' οἱ παῖδες οἱ πολέμαρχοι κ' ὁ τρόμος τὸν βαρβάρων
ἐξώμαρσαν κωμῆμενοι κατὰ ληστοῦν Βουλγάρων
νὰ προσκοπίσῃσι ἑρὰ καὶ τὸν προγόνον θήκας
καὶ ν' ἀνεγείρῃσιν τρόποσιον εἰς τὰς Ἀπτερούς Νίκαις;

Γιατὶ φωνάζε, βριτακί, βρουγμοί,
καὶ Καννιόβλιον ὄρυγμα;
γιατὶ τὴν γῆν τὸν Ἀθηνῶν
κακαιομαζῶσιν κῦτοποι,
καὶ τρέχουν ἀνευ χαλινῶν
κ' ἀνευ ἵπτεων ἵπτοι;

Γιατὶ Ρωμηῶν κρηνηκροῖ,
γιατὶ Ρωμηῶν τραμπουκακροῖ
μὲ βόλα καὶ μ' ἀμκατωσῆς 'στους ὄρους πηλαεῖ
καὶ πόλεμον ἀμφοῖνον ἀφρίζον ἀπειλεῖ.

Βηάζουν ἀφρούς τὰ στόματα
καὶ πέφτουν κάτω πτωμακτα.

'Ἐλα μ' ἐμὲ καὶ θαυμάσες τὸν νόμον τὴν πατρίδα...
τὸν Ἀγγελόπουλο τὸν λέν ζωῖο καὶ κατωσῆρα,
καὶ τὸν Μερκούρη Πριγκίπκα μὲς ἀπὸ τὸ Κρακνίδη,
καὶ νὰ μαχαίρη, ρόπκλα, κομπουρὶ καὶ σανίδι.

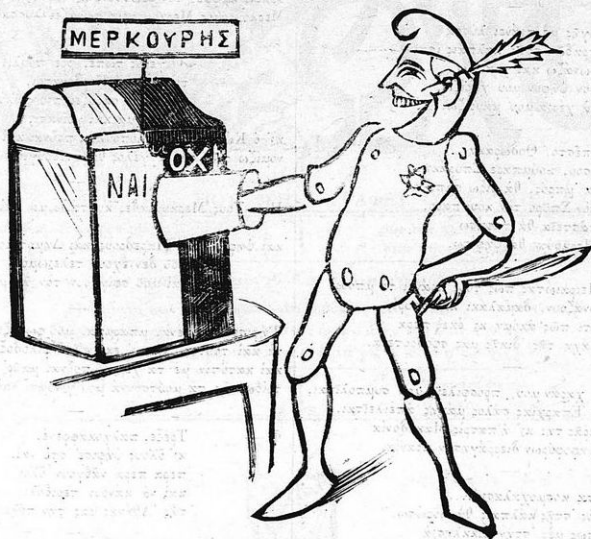
Βλέπεις αὐτὸν τὸν κούτσωδο; ... γι' αὐτὸν ὁ νόμος χλεύη...
ἐκεῖνος μόνον κυβερνᾷ κ' ἐκεῖνος βασιλεύει.

Τοῦτον Ἀρχὴν μου θεωρῶ,
τοῦτον Σερασκεράτο,
καὶ σὰν σηκώσῃ πατερο
μῶρο Σαμψῶν καὶ κάτω.

Γιὰ πῆς μου, Κρουσοβίτη μου, ποτὲ καμμιὰ φορὰ
σὰν μοῦλος δὲν ἐκλώττασες μὲς 'στὴ Βουλῆ τὴ μοῦλα, -
γιατὶ τοὺς θεσμοὺς δὲν ἀρπαξες ποτὲ σου πατερά
κ' εἰς ὅ, τ' ἔμπροσ σου βρέθηκε δὲν ἔβανες ρεμοῦλα;

Κανέναν δὲν ἐσκώλιζαες;
κανέναν δὲν ζεσκώλιζαες;
κανέναν δὲν πιστόλιαες,
καὶ δὲν ἐλιθοβόλιζαες
μ' ἀγέρωχον ἀντάμη
καμμιὰ βιτρίνας τζαμ;

Δὲν ἄκουσες νὰ σοῦ τὸ πῆ κ' ὁ γέρο Θεοδώρ;
τότε δὲν ξέρεις τίποτα καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς.
Δὲν νοιώθεις ἀπὸ Σύνταγμα, δὲν νοιώθεις ἀπὸ νόμους,
κ' οἱ Κρούμοι σοῦκαμον καλὰ
νὰ σ' ἀποστείλουν, μπουνοταῖα,
νὰ σκοτωθῆς ἐλευθερὸς 'στὸν Ἀθηνῶν τοὺς ὄρους.

Πες 'στό νέκ Κρόνικ κ'ι 'στην βοήν τών κώμων
 πόρευε τās άστραπές παντός άγρίου βλεμματός,
 πόρευε τὸ Στάδιον, τὸν Κοραϊὸν τὸν δρόμον,
 τις κ'ι μέχρι σήμερα καλεῖται δρόμος αἰώματος.
 Πες νά πῆς 'στό Κρούσουδον αἰμασις κ'ι ἀπ' εὐθείας
 ποτὸς σὲ στείλουν, ἀρχαίς, 'στὰς πρώτας βοηθείας.

Πες νά 'πῆς 'στό Κρούσουδον πῶς δρώμεν ελευθερίας,
 Πες νά 'πῆς 'στό Κρούσουδον πῶς τῶπε δις ὁ γέρος,
 νά θάνη μὴδὲν συμφορὰ, καμένη Κρουσοβίττι,
 ἂν δὲν τὸ πῆ κ'ι τρίτη.

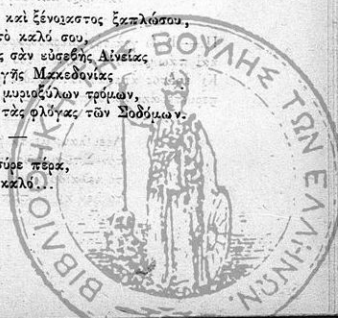
Σύρε νά 'πῆς 'στους ἀδελφούς
 τους ἀλυσσοδεμένους,
 ἀθλήους πάθους κ'ι κρυφούς
 σκιδροφόρου γένους,
 ποὺ γίνηκε σαράβαλο
 μὲ 'λευθεραῖς χορτάτο,
 κ'ι ἔχει γὰρ τὸν Κωνάδαλο
 σπούδατο Κομητάτο.

Πές τους τὸ τείδες κ'ι ἀκουσες σὲ τοῦτο τὸ καμίνι! — II
 γὰρ νά χροοῦν κ'ι ἐκείνου.
 Πές τους πῶς εἶναι δοξα μὲς κ'ι μόνη μὲς ἀσπρίλα
 τῆς κάλπης ἡ μαυρίλα.

Πές τους πῶς τοῦτη μόνη κ'ι 'στό γένος ἀναγαζέι
 κ'ι ἀσπροπρόσωπους πάντοτε κ'ι σήμερα μὲς βγάξει,
 κ'ι ἂν ἀπὸ κάλπης φεύγαμε καταμουτζουρωμένοι,
 ἀλλ' ἡ μουτζούρα μ' αἰμάτα ξεπλύνεται κ'ι βγάνει.

Αὐτὰ νά 'πῆς, παρακλιῶ, κ'ι ξένοιστος ἐκπλάσω,
 κ'ι ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
 μὴ 'στους πατροφῶς σου θεούς σάν εὐσεβῆς Αἰνεῖας
 τοὺς μεταφέρῃς εὐελπίς ἐκ γῆς Μικροδονίας,
 εἰς ταύτην τὴν γενεότεραν μυρισζύλων τρομῶν,
 μὲ φῶγε τὴν καθὼς ὁ λαὸς τὰς φλόγας τῶν Σοδόμων.

II. — Χαίρε, φίλε, σύρε πέρα,
 κ'ι τευόδω σου καλὸ...

ἐκλογῆς προβάλλ' ἡμέρα,
τρακλά μας, τρακλά.

Ἐκλογῆς μὲ πᾶνει λύσσα
καὶ τραβῶν σ' ἄγες κάλπαις ἴσα,
καὶ φωνάζω καὶ γακρίζω,
καὶ τὸν ψῆρον μου χαρίζω,
καὶ τὰ χεῖρά μου μακρῶσω.

Φ.— Ξαναπέστο, Θεοδώρα!...
γέμα σου, κούμπασε Σπυράκη.
Βάρδα μ' ἔπρε, θά ρίξω μπάρδο
γὰ τὸν Σπύρο τὸν κουμπάρο,
καὶ τάσταθα θά τάρῃσω
καὶ Μερκούρη θά ψηφίσω.

Κύττα καὶ τοὺς Πειραιώτας πῶς τοὺς πᾶνει τὸ μπουρὶ
καὶ Θανάσαρος φωνάζουν, δαυλαλάι καὶ σφυρί,
μὰ περιεργὸν τῶντι πῶς ἀκόμη κ' ἐκεῖ πέρα
δὲν συνεκροτᾶται μάχη τῆς Ἰθιῆς μας προδοτῆρα.

Πλὴν μακθάνω μὲ χαρὰν μου, προσφιλεῖς μου συμπόλιται,
πῶς κ' ἐκεῖ σ' ἄγες Ἐπαρχίας σάλος μάχης ἀπειλεῖται,
κ' ἔμαθε μετὰ χαρὰς τῆς κ' ἡ πατρὶς Μακεδονίᾳ
πῶς παντοῦ τῶν ψυροφόρων διεραγγήσαν κεννά.

Κύττα κοσμογχαλασά!...
μ' ἔπρε σ' ἄγες κάλπαις θά κορῶσω,
κ' ἴσω μες σ' τὴν Ἐκκλησίᾳ
κάποιον φίλο μακρῶσω.

Ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ γίνῃ, Περικλέτο πατριώτη,
κ' ἄλλη μάχη σὰν τὴν πρώτην,
καὶ νὰ μὴν ἀρῆσω πάστα σ' ἕνα Ζακροπλαστεῖο
καὶ νὰ κάνω τὸν ἀστεῖο.

Π.— Τρέχω σ' ἄγες κάλπαις, Φασουλῆ, μ' ἐκλογικὸ φουσατό,
κ' ὅποιος τὸν Δῆμον ἀγαπᾷ Μερκούρη ψηφισάτω.
Ἄν ἔβγη τοῦτος Δῆμαρχος ὠφέλειά δική μας,
κ' ἄς ρίξωμε σ' τὸν Σπύραρο κερφότο τὸ κουκὶ μας.

Φ.— Πρὸς τὸν Μερκούρη ἐτρέξα καὶ τοῦπα πότισέ με,
πρὸς τὸν Μερκούρη ἐτρέξα καὶ τοῦπα φώτισέ με,
κ' ὁ Σπύραρος μ' ἐπότισε
κ' ὁ Σπύραρος μ' ἐρώτισε,
κ' εἶδα νερὸ σ' τῆ βρούσι μου, σ' τὸ δρόμο μου φανᾶρι
σὰν ἦλιο καὶ φηγυράρι.

Π.— Ἐγὼ γὰρ τὸν Μερκούραρο πούλω καὶ τὸ βρακὶ μου
καὶ πάω μες σ' τὴν κάλπη του νὰ ρίξω τὸ κουκὶ μου.
Κ' ἐρέτος ἀπεράσινα, παιδιὰ μου, δίγως ἄλλο
περιστερὰκι κἀκκαπὶ τὸν Σπύραρο νὰ βγάλω.

Λίσι: λυῖς μὲ τὰ βρολιὰ
τὸν Σπύρο πῶς θά βγάλῃ,
τὸ κελαιδοῦν καὶ τὰ πωλιὰ,
τὸ λέν κ' οἱ παπαγάλου.

Φ.— Παῖδες Ἑλλήνων τρέξετε καὶ γίνετε θυσιᾶ...
τὸν παπαγάλο τοῦ Κωστή τοῦ Παλιγγενεσιᾶ
θέλειε καφεῖ; τὸν ἐρωτοῦν, κ' αὐτὸς ὁ πληρωμένους
Μερκούραρος Μερκούραρος φωνάζει λυσκαρμένους.

Ὁ γέρος τῶπε, βρε πούλι,
τοῦ λέν οἱ Κορδονάτοι,
μὰ τοῦτο σκούζει πρὸ πούλι
μὲ πείσμα καὶ γεινᾶτι,
κ' ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος, πούνακ καὶ ρίτωρ λαῦρος,
νομιῶ πῶς σὰν ἄγγελος θά φτερουίσῃ μαῦρος.

Π.— Τοὺς Μερκούρηδες κυτᾶζω, μὰ καὶ τοὺς Ἀγγελόπου-
καὶ ψηφίζω καὶ Παρεδρους καὶ Δημοτικούς Συμβούλους,
του δὲν ἔγουν τελειομῶ
καὶ μοῦ σφίγγουν τὸν λαϊμῶ.

Ψῆφισε κ' ἐμένε, μάραμπα, μὸ φωνάζουν τόσασι μούραι,
νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κ' ἐκεῖνος ὁ φιλόδοξος μουμρούνης,
καὶ κατόπι μὲ τὰ χεῖρα, πούνακ μαῦρ ἀπὸ μουντζούραι,
τρίβωντας τὰ μούτσουνα μου γίνουμαι λαὸς μουντζούραι.

Φ.— Τρέξε, παλιοκαφρενέ,
κ' ἔλως ψῆφισε σ' τὸ ναί,
πέρα πέρα νάβγουν ὄλοι
καὶ νὰ κάνουν περιβόλι
τῆς Ἀθῆνας μας τὴν πόλι.

Π.— Τῆς παρλάταις σου ν' ἀφήσης
καὶ Μερκούρη νὰ ψηφίσῃς,
κ' ὕστερα νὰ μούλῃς ἄπα
νὰ σοῦ δώσω μεῖν ἄπα.

Φ.— Ζήτ' ὁ Σπύρος... πούρι πούρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη;
δῶσε ψῆρο τοῦ Μερκούρη.

Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸν μεγάλον Κομβελίον, τραγωδιᾶν τοῦ Σακίπτρου,
τὸν μετέφρασε τελείως μετὰ θέρηης διαπύρου
Μιχαὴλ ὁ Δαμαρῆλος, ὁ δεινὸς Σακίπρησιᾶς,
καὶ πολλῶν τραγωδιῶν του γλαφυροῦ μεταφραστῆς.

Συστήνεται καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ σὰς δούλου
ἡ κλασικὴ Σκουσιτιάς, ἔπος μὲ ροψωδιὰς,
τοῦ Πολυβίου ἄτυρα τοῦ Δημητρακοπούλου
περιγελάστρα, τσουχητῆ, μὲ πλουτοὺν εὐφραδειᾶς,
κ' ὁ Κόντες ὁ Κουρούπης τῆς θά μείνῃ σ' τὸν αἰῶνα...
μὰ δι' αὐτὴν σὰς ἐγράψα πολλὰ καὶ τὸν γεμῶνα.

